

favne et saadant Overflud over Livets reent materielle Fornødenheder, som behøves til at holde hans Sind og Stræben frist, eller ved at maatte undvære egen Besiddelse af blot det nødvendige Apparat til hans Studier. Forsaavidt Ustikkerheden af Universitetets af Kornpriserne afhængige Indtægter træder ivelen forfuldstændig at benytte det Pengebeløb, som en sandsynlig Beregning viser at være disponibelt, maa det overveies, om Gageforbedringen lader sig udtrykke i en Form, der tillader uden Fare at gaae noget videre.

Universitetets Professorer lønnes nu med Gager, fordeelte i forskjellige Classer fra 1200 til 2600 Rd., i hvilke Classer Dyrkningen skeer alene efter Anciennitet; men denne Anciennitet beregnes ikke i Fælledsskab for hele Universitetet. Der er af det hele Gagebeløb tillagt ethvert Facultet, det philosophiske og det naturvidenskabelige i denne Henseende endnu som i 1844 regnede for eet, en Sum, der fordeelt paa Facultetets Medlemmer, giver omtrent samme Middeltgage for samtlige Faculteter, med den Undtagelse for det lægevidenskabelige Facultet, der ovenfor er omhandlet og foreslaaet ophævet (— Middeltgagen er nemlig i det theologiske Facultet 1840 Rd., i det rets- og statsvidenskabelige 1825 Rd., i det philosophiske 1833 $\frac{1}{2}$ Rd. —), og denne hvert Facultet tillagte Sum er da fordeelt i et vist Antal Gager af forskjellig Størrelse, der opnaaes efter Ancienniteten i Facultetet. Vi troe her at kunne undlade atter at gjenoptage, hvad der i 1843 forhandlede, om hvorvidt de normerede Professorers Dyrkning fra lavere til høiere Gager skulde være aldeles løybestemt eller indeholde et Spillerum for Overbestyrelsens Burdering af Professorernes Virksomhed og andre i Betragtning kommende Forhold, idet vi alle erkjende Gyldigheden af de Grunde, som baade i 1836 og 1844 benægede Universitetsdirectionen til at fastholde og Kongen til at bekræfte den allerede i Kgl. Resol. af 5te Maj 1810. (med Undtagelse for personlige Tilslæg) udtalte Regel, at Dyrkningen til de normerede Gager skulde være uafhængig af vilkaarligt Skjøn. Universitetsdirectionens Motivering af 1843 findes i Selmers Arb. 1844 S. 10). Ved Forhandlingerne, der gif forud saavel for

Normalreglementet af 1836 som for det af 1844, overveiedes udsørligt Spørgsmaalet, om Professorerne burde rykke op paa høiere Gage efter Anciennitet i Facultetet, eller efter almindelig Professor-Anciennitet igjennem fælleds Gageclasser for hele Universitetet. Begge Gange bestemte man sig endeligen for det første Alternativ, idet man opfattede det ethvert Facultet tildeelte Arbejde som en saadan samlet Gjenstand, der havde Krav paa et af Medlemmernes Alder uafhængigt Vederlag, og ansaae det for ubilligt, at et Facultet ganske eller for en stor Deel til en vis Tid kunde komme til alene at have Andeel i de lavere Gager, hvorhos man troede, at den større Afgang til Besfordring udenfor Universitetet, som Medlemmerne af det theologiske og juridiske Facultet kunde have, ogsaa burde komme disse Faculteter tilgode ved den deraf følgende eventuelle hurtigere Dyrkning, paa høiere Gage, uden hvilken Begunstigelse det ogsaa kunde falde vanskeligt at vinde og beholde dygtige Mænd i disse Faculteter. I nærværende Comite er denne Anskuelse i Forsikningen baade bleven forsvaret af de to Medlemmer af det juridiske Facultet, der have Sæde i den, og tiltraadt af to andre Medlemmer; dog skulde de nu ikke modsætte sig at opgive den nuværende Gagefordeling for det System af Alderstillsæg, som nedenfor vil blive fremsat, i Forbindelse med en dertil søiet nødvendig Overgangsbestemmelse, hvormod de ikke vilde kunne gaae ind paa et Avancement efter almindelig Professor-Anciennitet. Comiteens pørige Medlemmer vilde gjerne indrømme, at det theologiske og juridiske Facultet ved Siden af Lærervirksomheden, der af begges Medlemmer kræver temmelig mange Timers Forelæsninger og Øvelser, have et saa byrdefuldt Examenarbejde (i de senere Aar ganske særdeles det juridiske Facultet, der foruden de egentlige videnskabelige Embedsexamina ogsaa har at bestride den juridiske Examen for Ustuderede), at af denne Grund nogen Begunstigelse kunde undes dem, idet Forelæsningshonoraret ingenlunde vederlægger det anstrengende Arbejde; men de troe, at den Tilfældighed, der allerede er meget betænkelig ved Avancement efter Anciennitet indenfor en saa snever Kreds, som hele Universitetet er, viser sig endnu skadeligere ved